

PEN OG BLÆKHUS

*"Blækholderske, sagde pennen.
Skrivepind, svarede blækhuset"*

Der blev sagt i en digters stue, idet man så på hans blækhus, der stod på bordet:

"Det er mærkeligt, hvad der dog kan komme op af det blækhus! Hvad mon nu det næste bliver? Ja, det er mærkeligt!"

"Det er det," sagde blækhuset, "det er ubegribeligt! Det er det jeg altid siger," sagde det til fjerpen og til alt det andet, der på bordet kunne høre det.

"Det er mærkeligt, alt hvad der kan komme fra mig! Ja, det er næsten utroligt! Jeg ved virkelig ikke, hvad det næste bliver, når mennesket begynder at øse af mig. En dråbe blæk fra mig, den er nok til en halv side papir. Og hvad kan der ikke

stå på den. Jeg er noget ganske mærkeligt! Fra mig udgår alle digterens værker! Disse levende mennesker, som folk mener at kende, disse inderlige følelser, dette gode humør, disse smukke skildringer af naturen. Jeg begriber det ikke selv, for jeg kender ikke naturen, men det er nu engang i mig! Fra mig udgik og udgår denne hærskere af svævende, yndige piger, kække riddere på fnysende rideheste, Peer Døver og Kirsten Kimer! Ja, jeg ved det ikke selv! Jeg forsikrer dig, jeg tænker ikke på det!"

"Det har du ret i," sagde fjerpen, "du tænker slet ikke, for tænkte du, da ville du forstå, at du kun giver væske! Du giver væde, så at jeg kan udtale og synliggøre på papiret det, jeg har i mig, det jeg skriver ned. Penne er det som skriver! Derom tvivler intet menneske, og de fleste mennesker har lige så god indsigt i poesien, som et gammelt blækhus!"

"Du har kun lidt erfaring," sagde blækhuset, "du har kun været i tjenesten i knap en uge og er allerede slidt halvt op. Billeder du dig ind, at du er digteren! Du tilhører kun tjenestefolket. Mange af din slags har jeg før haft, før du kom, og det både fra gåsefamilien og fra en engelsk fabrik. Jeg kender både til fjerpen og stålpen. Der er mange, som jeg har haft i tjeneste. Og jeg vil få mange endnu, når han, mennesket, som gør bevægelserne for mig, kommer og skriver ned, hvad han får ud af mit indre. Jeg gad nu nok vide, hvad det første bliver, han 'løfter' ud af mig!"

"Blækbøtte," sagde pennen.

Sent på aftenen kom digteren hjem. Han havde været til koncert, hørt en udmærket violinspiller og var ganske opfyldt og betaget af dennes mageløse spil.

Det havde været en forbavsende overflod af toner, han havde fået ud af instrumentet. Snart lød det som klingende vanddråber – perle på perle – snart som kvidrende fugle i kor, som bruste stormen igennem en granskov. Han troede at høre sit eget hjerte græde, men i melodi, som den kan høres i en kvindes dejlige røst. Det havde været, som om ikke blot violinens strenge klang, men strengestolen, ja, skruer og sangbund!

Det var overordentligt! Svært havde det været, men set ud som en leg, som om buen kun løb frem og tilbage hen over strengene, man skulle tro, at enhver kunne gøre det efter. Violinen klang af

sig selv, buen spillede af sig selv, de to var det, som gjorde det hele, man glemte mesteren, der førte dem, gav dem liv og sjæl.

Mesteren glemte man. Men på ham tænkte digteren, ham nævnte han og nedskrev sin tanke: "Hvor tåbeligt, om buen og violinen ville være arrogante over deres gerning! Og det er dog så tit vi mennesker, digteren, kunstneren, opfinderen i videnskab, feltherren. Vi er arrogante, og dog er vi alle kun instrumenterne, som Vorherre spiller på. Ham alene ære! Vi har intet at være arrogante over!"

Ja, det skrev digteren ned, skrev det som en lignelse og kaldte den for: "Mesteren og instrumenterne."

"Der fik du den, madam," sagde pennen til blækhuset, da de to igen var alene, "du hørte ham vel læse op, hvad jeg har skrevet ned!"

"Ja, hvad jeg gav dig at skrive," sagde blækhuset. "Det var en drillende bemærkning til dig for din arrogance! Kan du ikke forstå, at man gør nar af dig! Jeg gav dig en drillende bemærkning fra mit indre – jeg kender dog min egen drilagtighed!"

"Blækholderske,"

sagde pennen.

